

<https://lvivyes.com.ua/uk/eternal/lvivske-getto-zhahlyve-svidchennya-naczystskogo-varvarstva>

Львівське гетто: жахливе свідчення нацистського варварства

Львівське гетто є одним із найтрагічніших епізодів історії міста та єврейської громади під час Другої світової війни. Це місце, де людяність зіштовхнулася з жорстокістю, де життя тисяч людей було знищено лише через їхню національність та віру. Від створення до остаточної ліквідації, Львівське гетто стало символом [нацистського варварства](#) та незламності людського духу.

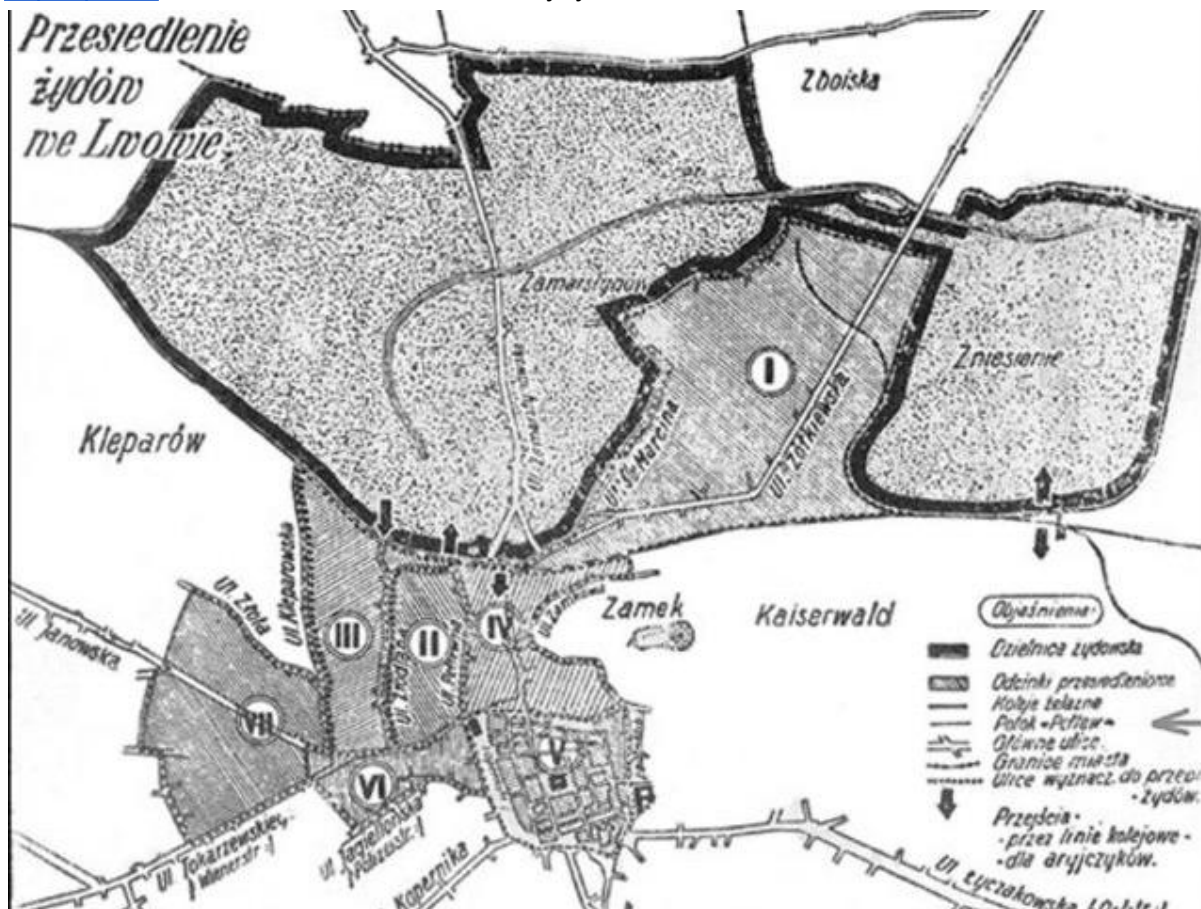

Фото: Фотографії старого Львова | карта Львівського гетто

Історія створення та умови життя в гетто

1941 року наприкінці липня у Львові були створені органи управління єврейської громади у гетто, такі як Юденрат та єврейська поліція. Юденрат певний час функціонував в клубі спілки працівників комунальних служб Львова.

Після окупації Львова нацистською Німеччиною 30 червня 1941 року єврейська громада міста опинилася під жорстким контролем окупаційної влади. Німці швидко запровадили антисемітські заходи, які включали арешти, примусову працю та конфіскацію майна. У серпні 1941 року було видано наказ про створення гетто, і всі

євреї Львова були зобов'язані переселитися на визначену територію, що охоплювала околиці Замарстинова та Клепарова.

Юденрат, або єврейська рада, був створений для здійснення адміністративних функцій та координації життя в гетто. Його члени відповідали за розподіл обмежених ресурсів, організацію праці та забезпечення дотримання наказів нацистської влади. Єврейська поліція, підпорядкована Юденрату, здійснювала охорону порядку в гетто, хоча часто її роль зводилася до виконання наказів німецької окупаційної адміністрації.

Умови життя в гетто були надзвичайно важкими. Територія, виділена для гетто, була перенаселена, і люди жили в жахливих умовах, страждаючи від нестачі їжі, води та медичної допомоги. Епідемії, зокрема тифу, були поширеним явищем, що забирало життя багатьох мешканців гетто.

Примусова праця стала невід'ємною частиною життя в гетто. Євреї були змушені працювати на різних будівництвах, в майстернях та фабриках, часто безкоштовно або за символічну плату. Ті, хто не міг працювати, зокрема літні люди та діти, були особливо вразливими до репресій та депортацій.

Есесівці примушують євреїв молитись на вулиці в присутності єврейських поліцейських на вул. Замарстинівській, 11, (тепер школа № 87) у Львові (між 1941—1943)

Депортації та опір

Напередодні зими 1941-1942 років німецька влада розпочала депортації, окупанти відправляли євреїв з Львівського гетто до інших концентраційних таборів. Протягом березня 1942 року вони вивезли в Белжець близько 15000 осіб. Серед них старі та немічні люди, діти та жінки. Така операція мала офіційну назву - "Акція проти антисоціальних елементів".

Після всіх цих дій в гетто залишилося близько 86000 євреїв. Існувала ще й велика кількість "нелегалів". Створювалися цехи, в яких євреїв змушували працювати на

Люфтваффе та німецьку адміністрацію. Зокрема 1942 року на вулиці Шевській, 16, працювала взуттєва фабрика, що носила назву "Солід". Приміщення "Соліду" від 1943 року стало одним з осередків рятівної акції, що була організована з відома митрополита Андрея Шептицького. В результаті неї щонайменше 150 євреям вдалося пережити [Голокост](#).

8 липня 1942 року близько 7000 євреїв вивезли до Янівського концентраційного табору. Цього ж року в серпні до Белжеця було відправлено ще понад 50000 євреїв.

У вересня того ж сумнозвісного 1942 року в гетто залишалось близько 65000 євреїв, 15000 з яких були "нелегалами".

У 1944 році після звільнення Львова у місті знайшли як мінімум 300 євреїв, які переховувались - більшість з них ховались у колекторах міської каналізації.

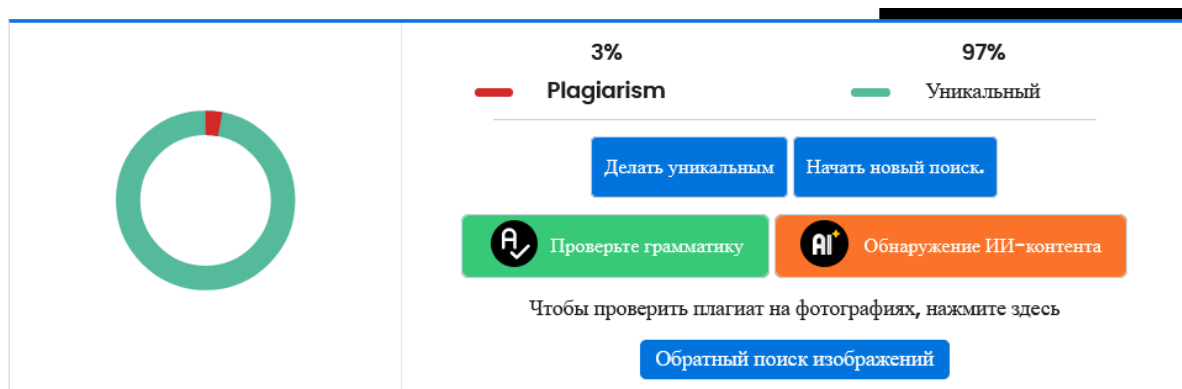
Фото: Фотографії старого Львова | на вулицях Львівського гетто, 1941-1942

Підсумки

Львівське гетто стало болючим символом нацистської жорстокості та людської трагедії. Ця історія є нагадуванням про нищівні наслідки нетерпимості та ненависті. В умовах неймовірних страждань та жаху, мешканці гетто демонстрували незламність духу, знаходячи сили для опору та взаємодопомоги. Історія Львівського гетто підкреслює важливість пам'ятати про ті жахи, щоб ніколи не допустити їх повторення. Це свідчення є закликом до збереження людяності, боротьби проти будь-якої форми дискримінації та шанування пам'яті тих, хто став жертвами нацистського режиму.

Меморіал жертвам Львівського гетто

Львовское гетто: ужасные свидетельства нацистского варварства

Львовское гетто является одним из самых трагических эпизодов истории города и еврейского сообщества во время Второй мировой войны. Это место, где человечность столкнулась с жестокостью, где жизнь тысяч людей была уничтожена лишь из-за их национальности и веры. От создания до окончательной ликвидации, Львовское гетто стало символом нацистского варварства и непоколебимости духа человека.

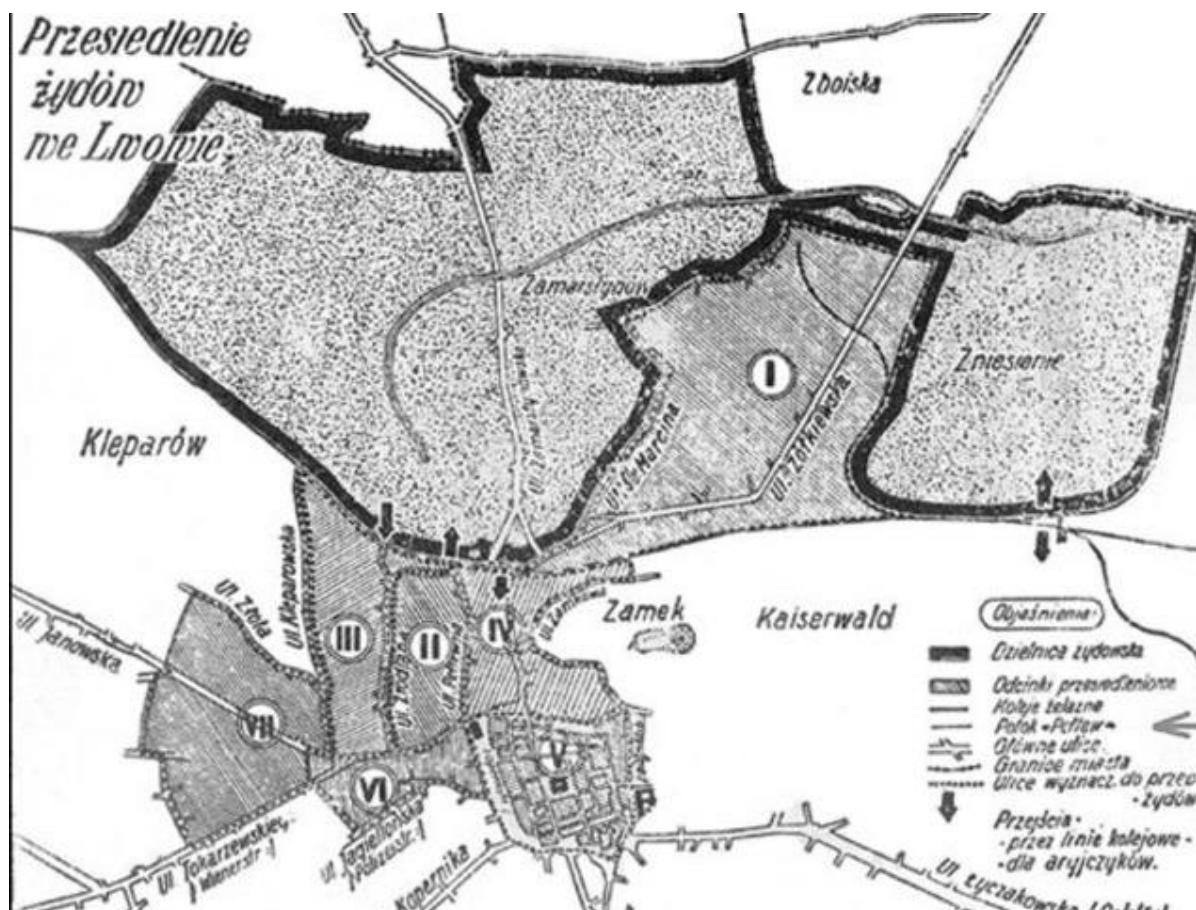

Фото: Фотографии старого Львова | карта Львовского гетто

История создания и условия жизни в гетто

В 1941 году в конце июля в Львове были созданы органы управления еврейским сообществом в гетто, такие как Юденрат и еврейская полиция. Юденрат некоторое время функционировал в клубе союза работников коммунальных служб Львова.

После оккупации Львова нацистской Германией 30 июня 1941 года, еврейское сообщество города оказалось под жестким контролем оккупационной власти. Немцы быстро ввели антисемитские меры, которые включали аресты, принудительный труд и конфискацию имущества. В августе 1941 года был издан приказ о создании гетто, и все евреи Львова были обязаны переселиться на определенную территорию, охватывающую окрестности Замарстинова и Клепарова.

Юденрат, или еврейская рада, был создан для осуществления административных функций и координации жизни в гетто. Его члены отвечали за распределение ограниченных ресурсов, организацию работы и обеспечение соблюдения приказов нацистской власти. Еврейская полиция, подчиненная Юденрату, осуществляла охрану порядка в гетто, хотя часто ее роль сводилась к выполнению приказов немецкой оккупационной администрации.

Условия жизни в гетто были чрезвычайно тяжелыми. Территория, выделенная для гетто, была перенаселена, и люди жили в ужасных условиях, страдая от нехватки еды, воды и медицинской помощи. Эпидемии, включая тиф, были распространенным явлением, унося жизни многих жителей гетто.

Принудительный труд стал неотъемлемой частью жизни в гетто. Евреев вынуждали работать на различных строительствах, в мастерских и фабриках, часто бесплатно или за символическую плату. Те, кто не мог работать, включая пожилых людей и детей, были особенно уязвимыми к репрессиям и депортациям.

Эсэсовцы заставляют евреев молиться на улице в присутствии еврейских полицейских на ул. Замарстыновской, 11 (теперь школа № 87) во Львове (между 1941-1943)

Депортации и сопротивление

Накануне зимы 1941-1942 годов немецкая власть начала депортации, оккупанты отправляли евреев из Львовского гетто в другие концентрационные лагеря. В течение марта 1942 года они вывезли в Бельжец около 15000 человек. Среди них старики и больные, дети и женщины. Такая операция имела официальное название - "акция против антисоциальных элементов".

После всех этих действий в гетто осталось около 86000 евреев. Существовала еще и большая группа "нелегалов". Создавались цехи, в которых евреев заставляли работать на Люфтваффе и немецкую администрацию. В частности, в 1942 году на улице Шевской, 16 работала обувная фабрика, которая носила название "Солид". Помещение "Солида" с 1943 года стало одним из очагов спасательной акции, организованной при участии Митрополита Андрея Шептицкого. В результате ей по меньшей мере 150 евреям удалось пережить Холокост.

8 июля 1942 года около 7000 евреев вывезли в Яновский концентрационный лагерь. Того же года в августе в Бельжец было отправлено еще более 50000 евреев. В

сентябре того же ужасного 1942 года в гетто оставалось около 65000 евреев, 15000 из которых были “нелегалами”.

В 1944 году после освобождения Львова в городе нашли как минимум 300 евреев, которые скрывались - большинство из них пряталось в коллекторах городской канализации.

Фото: Фотографии старого Львова | на улицах Львовского гетто, 1941-1942

Итоги

Львовское гетто стало болезненным символом нацистской жестокости и человеческой трагедии. Эта история является напоминанием о разрушительных последствиях нетерпимости и ненависти. В условиях невероятных страданий и ужаса жители гетто демонстрировали непоколебимость духа, находя силы для сопротивления и взаимопомощи. История Львовского гетто подчеркивает важность помнить об этих ужасах, чтобы никогда не допустить их повторения. Это свидетельство является призывом к сохранению человечности, борьбе против любой формы дискриминации и уважению памяти тех, кто стал жертвами нацистского режима.

Меморіал жертвам Львівського гетто